

Hindernissen

bestaan hier niet

Willem (links) en Siem van Kruijsbergen op de bovenetage van hun woning in Gilze.

De architecten kropen aan hun tekentafel in de huid van de jonge rolstoelrijders. Géén hindernissen - dat is de rode rode draad in het gehele ontwerp. 'Het moest in de eerste plaats een huis voor de jongens zijn', aldus architect Pieter. 'Een plek waar ze voluit kunnen leven. Ze moeten al genoeg missen. Binnen de beperkte bewegingsruimte die ze hebben, moet het zo comfortabel mogelijk zijn. Dat was in zekere zin makkelijk bij het ontwerpen. Er lag een heel duidelijk programma van eisen. Je weet vooraf wat er in elk geval niet kan.'

Het pand kent in ontwerp en gebruiksgemak zijn gelijke niet

En dus springt de voordeur automatisch open met behulp van een elektronische sleutel en is nergens een drempel te bekennen. Alle wanden van alle slaapkamers zijn voorzien van schuifdeuren en brede doorgangen. De lift gaat op en neer tussen 'de grot' in de kelder, waar de flipperkast en de geliefde spelcomputers staan - voetballen is er helaas niet bij voor Willem en Siem -, en de eerste verdieping waar ruimte is gemaakt voor het zwembad dat hier veel meer betekent dan alleen waterpret. Nancy: 'In het water kunnen ze veel beter bewegen. Dan hebben ze ook iets te doen dat gezond is.'

De architect: 'Het huis is opgedeeld in drie hoogtezones. De kelder is de grot, waar de jongens lekker in het

donker hun gang kunnen gaan. De begane grond is de gesloten, overzichtelijke wereld, die niet verder reikt dan de omheining van de tuin. Daar hebben ze privacy. Boven is de open wereld, waar het dorp aan je voeten ligt en je horizon letterlijk wordt verruimd.'

Het grote dakterras dat bij die open wereld hoort is een attractie op zich voor jongens van 10 en 14 jaar: de F16's en Apache-helicopters van de luchtmacht scheren er dagelijks rakelings overheen naar de even verderop gelegen vliegbasis Gilze-Rijen. Maar ook vanuit het hart van de woonkamer ligt de verre omgeving van het huis vanaf rolstoelhoogte volledig binnen het blikveld: Van Kruijsbergen heeft de buitenmuren opgetrokken uit aluminium en glas - opgehangen aan een stalen draagconstructie. Nergens belemmeren bakstenen het uitzicht.

Links: exterieur. Boven: het zwembad.

Foto's Marcel van den Bergh / de Volkskrant

Een huis volledig ontworpen naar de wensen van twee jonge gehandicapten. Dat bewoont een familie in het Brabantse Gilze. Geen drempels, brede doorgangen, een lift naar de speelkelder, en een zwembad. 'Een plek waar ze voluit kunnen leven.'

Door Raoul du Pré

Nog niet zo lang geleden woonden Nancy Kanters en Helmus van Kruijsbergen met hun zonen Willem (14) en Siem (10) in een gewoon huis in het Brabantse Gilze. Een gewoon huis, dat betekent: trappen, smalle deuropeningen, te nauwe gangen, drempels bij de voor- en achteringang. En dat werd voor Willem en Siem steeds meer een probleem. De jongens kampen allebei met een ernstige hartafwijking en

een spierziekte waardoor ze langzaam lichamelijk steeds verder aftakelen. Een rolstoel hebben ze binnenshuis nu nog niet voortdurend nodig, maar wel steeds vaker. Een stuk of wat verbouwinkjes, zoals een traplift, voldeden niet meer. Er moest een volledig nieuw huis komen. En daar schoof Helmus' broer Pieter in beeld, architect bij Boonstra-Van Kruijsbergen Architecten te Eindhoven. Hij en zijn compagnon Douwe Boonstra zagen er een prachtige uit-

daging in en wilden het ook in het nieuwe huis niet laten bij een paar bouwkundige aanpassingen alleen. En zo woont de familie Van Kruijsbergen sinds een jaar in een pand dat in ontwerp en gebruiksgemak zijn gelijke niet kent - volledig ontworpen naar de bijzondere wensen van de jonge gehandicapte bewoners. Het is nog steeds niet helemaal af, maar de bewoners spinnen van tevredenheid. Nancy: 'Het is heerlijk, een zegen, vooral voor de jongens.'

'Zodra je in een rolstoel belandt, dreigt je wereld heel klein te worden', zegt de architect. 'Dat probleem hebben we hier proberen op te lossen.'

Duurder dan de conventionele bakstenen panden van de andere buurtbewoners is het niet, zo'n glazen huis. 'Het materiaal is iets kostbaarder, maar de bouw gaat veel sneller', aldus de architect. 'Als de onderdelen eenmaal ter plekke zijn, zit het zo in elkaar. Dan is het een bouwpakket. Het onderhoud kost daarna bijna niets meer. Alleen de glazenwasser komt wel zeer regelmatig langs.'

Iedereen blij? Niet iedereen. Het huis detoneert dusdanig met de rest van de buurt dat Nancy hier en daar opgetrokken wenkbrauwen signaleert. 'De een vindt het prachtig, de ander vindt het niet kunnen. En de meesten kunnen er mee leven zodra ze weten waarom het is zoals het is.'

